

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van

Jager, geschreven door Kim ten Tusscher

uitgegeven door Zilverspoor

<http://zilverspoor.com/>

Copyright bij de betreffende auteur.

Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik.

1

Meaghun bracht zijn paard tot stilstand. Met enkele zachte klikken schoof hij zijn verrekijker uit tot de volle lengte. De zon brandde op zijn rug en zand stooft over de weg in de richting van het dorp voor hen. De hutten tekenden zich in de broeierige hitte trillend af tegen de voet van de bergen. Het wuivende gras langs het karrenspoor leek hem aan te moedigen om verder te gaan. Tussen de huizen ontwaarde hij lage schaduwen. Het waren niet die van mensen. Als om dat nog extra te benadrukken, klonk er gehuil. Niet dat van vrouwen in nood, maar van de beesten die zich voorbereidden op de aanval.

Een verkenners kwam naar hem toe. Hij legde zijn tot vuist gebalde rechterhand tegen de palm van zijn linker en boog. 'Het zijn er twaalf, heer venator.'

Meaghun knikte. Hij had de beesten ook geteld die vanuit de schaduwen naar hen loerden. Saghuors verslag bevestigde dat deze wezens te dom waren om zich te verstoppen, hij zou ze immers moeiteloos hebben opgespoord. In al die jaren dat ze samen Jaagden, had Saghuor het nog nooit verkeerd gehad.

Meaghun trok de veldfles van zijn riem en nam een slok. Daarna liet hij de inhoud van de fles over zijn gezicht stromen. Het koele water waste niet alleen het stof weg dat zat vastgekoekt aan zijn huid, maar ook de vermoeidheid. Al te lang waren ze op weg en dat had zijn tol geëist. *Alleen dit dorp nog. Dan is Otunwahe heroverd en kunnen we naar huis*, dacht Meaghun terwijl hij zijn goudkleurige haren in zijn nek samenbond.

Cighal, zijn vijftien jaar jongere broertje, liep naar hem toe. Meaghun knoopte zijn mantel los en gaf die samen met zijn verrekijker aan de jongen. Cighal gooidde het kledingstuk over zijn linkerschouder. Meaghun sloot zijn ogen terwijl zijn broertje een koker vol pijlen aan Meaghuns riem haakte en de bescherming om zijn rechteronderarm gespte. Hij ademde diep in door zijn neus en liet de lucht weer tussen zijn lippen door ontsnappen. Dat herhaalde hij een paar keer, tot hij helemaal tot rust was gekomen. Zodra hij zijn ogen opende, reikte Cighal hem een boog aan. Meaghun trok de pees naar achteren en liet weer los.

‘Dat voelt goed,’ zei hij terwijl hij naar zijn broertje knikte. Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door de pijlenkoker aan Cighals riem. Zijn uitdrukking verstarde.

De jongen had zijn blik gevolgd. ‘Volgend jaar word ik volwassen,’ zei hij terwijl hij zijn rug rechtte.

‘Dus ben je nu nog een kind,’ antwoordde Meaghun op fluisterton. ‘Ik wil je niet zien tijdens het gevecht.’

‘Ik ben groter dan veel soldaten en ik heb de meeste van hen al verslagen tijdens de trainingen. Ik kan die duivels wel aan.’

‘Ik wil het niet horen, Cighal. Wat zal moeder zeggen als ik jouw lichaam mee terug moet nemen? Je krijgt je kans nog wel, als de tijd rijp is. Tot dan wil ik er niets meer over horen.’

Cighal wierp hem een vernietigende blik toe. Hij opende zijn mond om tegen te strubbelen, maar maakte toch een buiging en draaide zich om. ‘Tegen die tijd is er niets meer om tegen te vechten,’ hoorde Meaghun hem mopperen.

Meaghun keek hem hoofdschuddend na. De gretigheid waarmee Cighal aan zijn zijde wilde strijden

tegen de volgelingen van Moriën deed hem goed. Zijn broertje ging al een paar jaar mee op deze tochten en had de Jacht van dichtbij meegemaakt. Tijdens de trainingen had hij inderdaad laten zien sterk te zijn, maar zelfs met de zegen van hun moeder, de Godin Margal, was een strijd nooit zonder gevaren. Twee broertjes van Meaghun waren gestorven terwijl ze nog leerling-Jager waren. Een van hen stond onder de hoede van Meaghun toen het gebeurde.

Meaghun sloot opnieuw zijn ogen terwijl hij zich op zijn ademhaling concentreerde. Zo vlak voor de strijd wilde hij niet afgeleid worden door pijnlijke herinneringen. Het lukte hem echter niet om de nacht waarop Najin verdween te vergeten. Zijn vuisten balden zich, waarna zijn hele lichaam verstarde. Die nacht was de zwaarste van zijn leven geweest.

Nadat hij had ontdekt dat Najin was verdwenen, wist hij meteen dat er iets mis was. Toch had hij zichzelf voorggehouden dat zijn broertje alleen maar een wandeling was gaan maken. Er was vast een goede verklaring waarom zijn kleding nog over de stoel hing en zijn laarzen nog steeds bij het bed stonden. Vlak daarna boorde Saghuor alle hoop de grond in. Najin was gegrepen door een leeuwenman toen hij midden in de nacht naar buiten was gegaan om te plassen. Het beest had zijn lichaam uit het kamp gesleurd. Het was gevlucht toen Saghuor het maal verstoorde.

Ze waren meteen teruggekeerd naar Ilahidir. Tijdens de reis naar huis hadden zich in zijn hoofd alle mogelijke scenario's afgespeeld, maar niets had hem kunnen voorbereiden op de werkelijkheid. Hij voelde zich zo klein toen hij voor zijn moeder stond en haar vertelde dat haar zoon nooit meer terugkwam. Die dag had hij een kant gezien van zijn moeder die hij nooit meer wilde zien. Ze was eerst tegen hem uitgevallen,

maar daarna volledig ingestort.

Meaghun rilde. Het idee alleen al dat hij zijn moeder opnieuw onder ogen moest komen met een soortgelijk bericht, maar nu omdat Cighal vermoord was. Nee, zo lang hij kon, zou hij zijn broertje op een afstand houden.

Meaghun ademde nog een keer diep in en uit en opende zijn ogen. Zijn aandacht werd weer getrokken door de bewegingen in de schaduwen van de huizen. Hij gebaarde dat zijn soldaten moesten oprukken. Dichterbij het dorp gekomen nam Meaghun een handvol pijlen. Hij pakte ze bij het uiteinde van de schacht vast, nog achter de veren. Zo kon hij tijdens de strijd meteen een nieuwe pijl op de pees leggen. In heel Naf-talia was er geen boogschutter die sneller was dan hij.

Hij keek naar de soldaat rechts van hem. Ook Laran hield zijn wapen in de aanslag. *Deze Jacht is voor jou, Najin!*

Met het gehuil van wolven keerde de concentratie terug. Hij visualiseerde zijn prooi terwijl hij een pijl op de boog legde. 'De Jacht is geopend!' schreeuwde hij terwijl hij zijn hakken in de flanken van zijn paard drukte. Het dier schoot naar voren. Tegelijkertijd kwam een grote wolf uit de schaduw tevoorschijn, gevolgd door zijn roedel. Zijn staart stak als een langharig vaandel in de lucht.

'Die grijze is voor mij,' riep Meaghun. Krakend spande de pees van zijn boog.

De wolf probeerde de pijl te ontwijken, waardoor die bleef steken in de schouder van het beest. Hij jankte en struikelde. Nog voor hij overeind kon krabbelen, had Meaghun een tweede pijl afgeschoten. Het beest werd ditmaal vol in de hals geraakt en plofte log neer op de stoffige weg.

Meaghun had al een andere prooi op het oog. Een

wolf werkte een paard naar de grond. Laran sprong eraf voor hij vast kwam te zitten onder het lichaam van zijn rijdier. Tegelijkertijd trok hij zijn zwaard. Meaghun schoot de wolf neer nog voor die zich schrap kon zetten voor een aanval.

Terwijl hij zijn paard met zijn knieën naar rechts stuurde, legde hij een nieuwe pijl aan. Hij mikte op de eerste wolf die hij zag. Die dook weg, maar de pijl die vlak erna kwam, kon hij niet ontwijken.

Plotseling riep Cighal: 'Meaghun! Pas op! Achter je!'

Hij keerde zich om in het zadel. Vijf wolven stormden op hem af. Meaghun gromde. *Waar kwamen die vandaan? Had Saghuor niet goed opgelet?*

De luttele seconden die het hem kostte om nieuwe pijlen te pakken, gaf de wolven de kans om hem te naderen. Hij kon er eentje doden, voor een ander zijn onderbeen greep. De wolf probeerde hem uit het zadel te trekken. Meaghun draaide zijn paard om aan de greep van het beest te ontkomen. De tanden scheurden zijn laars kapot en drongen dieper in zijn vlees. Hij schoot een pijl naar de wolf, die nu zijn hele gewicht in de strijd gooide om hem van het paard te sleuren. Zijn been scheurde open. Meaghun schreeuwde van de pijn.

'Haal het paard neer!'

Ondanks de diepgrommende toon kon Meaghun de woorden van de wolf verstaan. Ze stortten zich gezamenlijk op het paard. Het rijdier steigerde en trapte naar de beesten die hem aanvielen. Een wolf vloog door de lucht en knalde tegen een boom. Nog voor hij op de grond gleeed, veranderde hij in een man.

Ineens verslapte de greep om zijn enkel. Meaghun schoot bijna over het zadel heen. Doordat hij zich vastgreep aan de manen van het paard, lukte het hem om

in het zadel te blijven zitten. De boog glipte echter uit zijn hand. Nadat hij zijn evenwicht had hervonden, trok hij zijn zwaard. Terwijl hij zich met zijn vrije hand stevig vastklemde aan de zadelboom, boog hij naar achteren om de wolf te doden die zich had vastgebeten in de lies van het paard. Jankend stortte het beest neer. Een pijl schakelde de andere wolf uit.

Meaghun keek over zijn schouder. Cighal stond op twintig meter afstand met zijn boog nog steeds geheven. Meaghun knikte naar hem terwijl hij zich hijgend over de hals van zijn rijdier boog. Hij besepte dat het niet veel had gescheeld of zijn broertje had zijn moeder het vreselijke nieuws moeten brengen.

Veel tijd om bij te komen, kreeg hij niet. De dorpelingen kwamen tevoorschijn en wierpen zich joelend in de strijd. Meaghun spoorde zijn paard aan en haalde uit naar een dorpeling. Het staal stuitte op de stok die de man ter verdediging geheven had, en nu onder de impact van het stalen wapen doormidden brak. De man vloekte en wilde de stok wegwerpen. Meaghun was sneller. In een vloeiende beweging dreef hij zijn wapen in de oksel van de dorpeling toen die zijn arm afwerend hief. Schreeuwend zakte de man in elkaar. Meaghun stortte zich op de volgende.

Het duurde niet lang voordat het gevecht voorbij was. De dorpelingen waren geen partij voor de geoefende soldaten van de Godin. Meaghun bracht zijn rijdier tot stilstand en keek naar het veld. De wolvenwisselaars lagen levenloos en onherkenbaar tussen de andere mannen die het dorp tevergeefs hadden verdedigd. De soldaten verzamelden zich, sommige moesten worden ondersteund. Meaghun veegde met zijn mouw langs zijn gezicht en zuchtte. Ondanks de overwinning die hij vandaag had behaald, knaagde het gevoel dat hij

gefaald had aan hem. Dit had allemaal niet hoeven te gebeuren als de mensen zich niet lieten overhalen om te vechten voor de duivel, maar hij was niet op tijd geweest om deze mensen te behoeden voor Moriëns valstrik. Het deed hem altijd pijn dat hij nooit iedereen kon redden.

Zijn arm voelde zwaar toen hij zijn zwaard hief. 'Een nieuwe zege!' riep hij. 'Voor Margal!'

Zijn soldaten vielen hem bij. De vrouwen die met hem mee waren gereisd en nu tevoorschijn kwamen, joelden.

'Nuvak, omsingel het dorp, laat niemand ontsnappen,' gebod Meaghun toen het weer stil was geworden. 'Doorzoek de huizen. Je weet wat je moet doen.' Daarna wenkte hij de vrouwen. 'Help de gewonden. Allemaal!'

Een dorpling werd overeind gehesen en weggevoerd door Meaghuns soldaten en de vrouwen verspreidden zich over het slagveld.

Cighal was ondertussen naar hem toegekomen. Meaghun overhandigde hem zijn zwaard. 'Bedankt dat je me te hulp schoot,' zei hij.

Cighal knikte. Hij opende zijn mond, maar besloot te zwijgen. Meaghun beseftte maar al te goed wat zijn broertje had willen zeggen, maar de volgende keer zou hij hem echt niet mee laten vechten. Hij hoefde maar naar de lijken te kijken om daar nog meer van overtuigd te zijn.

'Breng me naar Misun. Hij moet mijn wond behandelen.'

Cighal knikte zwijgend. Hij pakte de teugels en leidde hem weg. Meaghun klemde zijn kaken op elkaar, maar kon niet voorkomen dat hij kreunde. Nu de adrenaline was gezakt, schoot de pijn bij iedere beweging door zijn been.

Misun stond al op hen te wachten. Meaghun hield zich stevig vast aan de zadelboom terwijl hij zich uit het zadel liet glijden. Zijn broers vingen hem op. Hij strompelde naar Misuns koets en greep het deurkozijn om zich naar binnen te hijsen. In het achterste gedeelte stond een stoel waarop hij neerplofte.

Cighal knielde voor hem om de overblijfselen van de laars voorzichtig van zijn voet te trekken. Meaghun gromde, de pijn was nu bijna ondraaglijk. 'Gewoon trekken,' zei Meaghun. Hij klemde zijn handen om de leuning van de stoel en zette zich schrap. Cighal keek naar hem op, aarzelend, maar gaf toen toch een ruk. Meaghun klemde zijn kaken op elkaar.

Misun knipte de broek kapot om zijn been te ontbloten. Hij floot tussen zijn tanden. 'Dat is een heftige wond. Ze hebben vast geweten wie je bent.'

'Doe nou maar wat je moet doen, broertje,' zei Meaghun bars. 'Dan ben ik daarvanaf.' Hij nam een paar slokken uit de fles die Cighal hem voorhield. De drank brandde door zijn keel en verdoofde de pijn vrijwel meteen.

Misun legde Meaghuns been op de steun van de stoel en gespte hem met riemen vast. Daarna bond hij ook zijn andere been en zijn armen vast. Langzaam drong tot Meaghun door wat er zou gaan gebeuren. Hij had al vaak toegekeken hoe andere soldaten werden behandeld aan hun wonden. De sterkste mannen hadden gegild terwijl de pontifex zijn gang ging. Hij nam zich voor om dat niet te doen, maar moest al zijn wilskracht aanwenden om rustig te blijven zitten.

Meaghun ademde een paar keer diep in en uit. Hoe beangstigend het vooruitzicht ook was, dit ritueel moest gedaan worden. Hij was gebeten door duivelsgebroed en als de wond niet werd behandeld, zou zijn ziel afsterven. Zijn lichaam zou niet lang daarna vol-

gen.

Terwijl de pontifex opstond om een rubberen kruik te halen, liet Cighal Meaghun nog wat meer drinken. Daarna veegde zijn broertje het zweet van Meaghuns voorhoofd. Meaghun liet zijn hoofd tegen de steun leunen en sloot zijn ogen.

‘Doe even je mond open,’ zei Misun.

Meaghun voelde iets tegen zijn lippen en deed wat hem werd opgedragen. Zijn broer stopte iets tussen zijn tanden.

‘Bijt maar weer dicht.’

Enkele tellen gebeurde er niets. Meaghun wilde zijn ogen openen toen opeens een brandende pijn door zijn been trok. Alle verdoving die de drank hem had geschonken, was in een keer verdwenen. Hij schreeuwde, waardoor het stuk leer uit zijn mond viel. Cighal propte het terug. Het schoot achter in zijn keel. Kokhalzend probeerde Meaghun het uit zijn mond te werken.

Misun bleef de vloeistof over zijn been gieten. Het spul dat hij gebruikte, verspreidde een stank en siste een beetje terwijl het de wond aantastte. Het voelde alsof vurige vlammen langs zijn been likten. Iedere spier in zijn lichaam kwam in opstand. Zijn armen probeerden zich los te rukken en zijn benen wilden Misun wegtrappen. Hij was echter goed vastgegespt. Kronkelend probeerde hij de pijn toch een beetje weg te leiden.

Na wat een eeuwigheid durende marteling leek, goot Cighal koud water over zijn been. Meaghun spuugde de lap leer uit. ‘Meer,’ fluisterde hij hees. Het koele vocht verdreef het brandende gevoel. Misun maakte hem los en verbond de wond met natte kompressen. Cighal liet hem weer wat drinken. Meaghun omarmde het verdovende gevoel. Hij trok de fles uit Cighals handen en goot de drank naar binnen.

2

Badend in het zweet schrok Meaghun wakker. In zijn nachtmerries was hij van het paard getrokken en aan stukken gescheurd door Moriëns wolven. De herinneringen aan de droom werden echter al snel verdrongen door een knallende koppijn. De wond aan zijn been brandde ondanks de natte kompressen.

Het moest al later op de dag zijn, want de zware zijkanten van zijn tent waren opgerold en slechts half-transparante doeken scheidde hem van de rest van het kamp. De lappen waren dun genoeg om de wind door te laten, waardoor een aangenaam briesje de warmte verjoeg.

Meaghun zag de silhouetten van de soldaten die om de tent liepen. Hij hoorde hen praten en lachen, maar door het gebonk in zijn hoofd kon hij niet verstaan wat er werd gezegd. Op het tafeltje naast zijn bed stond een ontbijt. Ook al had hij geen honger, hij wist dat hij wat moest eten om aan te sterken. Hij stak wat brood in zijn mond en kauwde met tegenzin. Zijn maag kwam in opstand, maar Meaghun dwong zichzelf om ook wat vlees en kaas naar binnen te werken. Hij spoelde alles weg met wijn. Daardoor verminderde de pijn in zijn hoofd en werd uiteindelijk ook de pijn aan zijn been weer iets draaglijker.

Zodra hij echt geen hap meer door zijn keel kreeg, probeerde hij op te staan. Langzaam bracht hij meer gewicht over op zijn gewonde been om aan de pijn te wennen. Daarna worstelde hij zich in een schone broek. Op blote voeten strompelde hij naar buiten. De

zon brandde fel aan de blauwe hemel. Meaghun kneept zijn ogen dicht en greep naar zijn hoofd. Hij kreunde zacht.

Voorzichtig opende hij zijn ogen weer. Langzaam werden de contouren van het kamp duidelijker. De tenten van de soldaten stonden in een cirkel om de tenten van hem, Cighal en Misun opgesteld en overal waren kleine vuurplaatsen gemaakt. Zijn soldaten kwamen overeind zodra ze hem zagen. Ze legden hun vuisten tegen hun handen en bogen. Meaghun herpakte zichzelf. Hij wilde niet aan zijn mannen laten zien hoe zwak hij op dit moment was, maar vreesde dat het te laat was. De soldaten lieten echter niets blijken. Ze gingen weer zitten en pakte hun gesprekken weer op. Ondertussen maakten ze hun wapens schoon of schreven brieven naar hun geliefden die in Ilahidir waren achtergebleven. Het was niet moeilijk om te raden wat erin stond: "Alles is goed en we komen snel naar huis." Af en toe stuurde hij eenzelfde bericht naar zijn vrouwen.

Gekerm kwam uit de grote tent aan de andere kant van het veld. Daar werden niet alleen de gewonde soldaten verzorgd, maar ook de Gezuiverden die hij en Misun hadden geselecteerd in de heroverde dorpen. Een vrouw glipte naar binnen met twee emmers water.

Op datzelfde moment reed een groepje soldaten het kamp binnen. Cighals lach klonk boven de stemmen van de andere uit. Meaghun glimlachte. Zijn broertje was goed bevriend met de meeste soldaten, maar als het erop aankwam behandelden ze hem als de Jager die hij over amper een jaar zou worden. Zodra Cighal hem in het oog kreeg, nam hij afscheid van de soldaten en stuurde zijn paard in Meaghuns richting.

'Hoe gaat het met je?' vroeg Cighal nadat hij was

afgestegen.

Meaghun haalde zijn schouders op. 'Heb je Saghuor gezien?'

'Nee, de hele dag al niet. Maar ja, als ik hem was zou ik ook ver uit jouw buurt blijven. Heb je al bedacht hoe je hem gaat straffen?'

Meaghun schudde zijn hoofd. Hij wenkte een soldaat en droeg hem op om Saghuor te halen. Daarna draaide hij zich om en ging weer naar binnen.

'Ben je in het dorp geweest?' Meaghun ging zitten, schoof een andere stoel dichterbij en liet daar zijn been op rusten.

Cighal knikte. Hij zette een emmer onder Meaghuns been en vulde een schaal met fris water. 'Drie monsters van Moriën hebben zichzelf aangegeven, omdat ze weten dat ze toch niet aan ons kunnen ontsnappen. Misun is bezig om een van de mannen die ons gisteren aanviel en een van de vrouwen te verhoren. Tot nu toe laten zij niets los, maar hun verzet zal niet lang meer duren, denk ik.' Hij rolde ondertussen Meaghuns broekspijp op en weekte de kompressen los van de wond.

Meaghun knikte. 'Dat is wel aan Misun toevertrouwd.' Het duurde meestal een paar dagen, maar dan kwam er altijd wel informatie los over dorpelingen die ook wisselaars waren. De mensen bogen uiteindelijk altijd voor de overtuigingskracht van de pontifex. 'En de halfbloedjes?'

'We hebben al een grote groep apart kunnen zetten,' antwoordde Cighal terwijl hij een spons uitkneep boven de wond. Meaghun zakte genietend achterover in de stoel, de koelte verdreef de pijn. 'Maar we vermoeden dat we nog niet iedereen hebben. En zoals altijd zijn velen gevluht al voor we arriveerden.'

Meaghun zette zijn been op de grond en wilde op-

staan. Het druiste tegen zijn plichtsbesef in dat hij hier zat en niet in het dorp. Dat hij gewond was, veranderde daar niets aan. Als hij op een stoel kon zitten, kon hij ook paardrijden.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg Cighal terwijl hij hem terug in de stoel duwde. ‘Je kunt nog niet naar het dorp. Je hebt vannacht de halve nacht wakker gelegen en je been heeft rust nodig.’

‘Ik ben nodig in het dorp,’ verweerde hij zich zwak. Zijn broertje had gelijk. Sinds hij uit bed was gekomen, ging zijn been steeds harder kloppen.

‘Denk je dat ik het niet zonder je kan?’ klonk een stem achter hem. Meaghun keek over zijn schouder, het was Misun die de tent betrad. Meaghun verwachtte dat Saghur hem zou volgen, maar er was nog steeds geen teken van de verkerner.

Misun wierp een blik op zijn been en vroeg Cighal om door te gaan met koelen.

‘Waarom ben je hier?’ vroeg Meaghun. ‘Hebben ze je alle informatie gegeven die je wilde hebben?’

Misun ging zitten. Hij schudde zijn hoofd. ‘Soms is het goed om ze wat rust te gunnen. Ik heb ze heel duidelijk gemaakt dat ik terugkom en verder zal gaan. Geef ze wat tijd om te overdenken wat er is gebeurd en de kans is groot dat ze willen voorkomen dat ik opnieuw begin. Ik denk dat ze zullen praten zodra ze me morgen zien.’ Een glimlach gleed over zijn gezicht. ‘Een dag of twee, drie, inclusief de Zuiveringen, en ons werk is hier gedaan. Dan kunnen we eindelijk terugkeren naar huis.’

‘Heel goed,’ zei Meaghun glimlachend.

Misuns gezicht betrok. ‘Wat minder goed is, is dat het dorp half verlaten is. Heeft Cighal dat ook verteld?’ Meaghun knikte.

‘We hadden ’s nachts moeten oprukken en aanval-

len. Dan hadden ze ons niet verwacht.' Misun had zijn handen tot vuisten gebald. De trekken in zijn gezicht waren hard.

Het was al lang geen geheim meer dat Margals leger door Naftalia zwierf en de dorpen en steden aan deed. Veel dorpelingen vluchtten voor hen uit. Misun had Meaghun daar al vaak op aangesproken. Hij wilde 's nachts aanvallen.

Meaghun huiverde alleen al bij de gedachte. Hij vreesde het duister, het tijdstip waarop de blinde duivel regeerde. De nacht gaf Moriëns monsters meer kracht. De geschiedschrijving kende daar diverse voorbeelden van.

'Vroeger of later krijgen we ze wel te pakken,' zei Cighal. 'Ze vluchten toch allemaal naar het zuiden.'

'Maar Misun heeft wel gelijk dat hij zich zorgen maakt,' zei Meaghun. 'Als we thuis zijn, zal ik moeder ervan overtuigen dat we naar de vluchtelingen moeten zoeken. Het wordt tijd om hen aan te pakken.'

Buiten klonken stemmen. De tentflap sloeg opzij en Meaghun keerde zich om in de veronderstelling zijn verkenner te zien. Het was echter een Gezuiverde die binnenkwam. Misun wenkte haar dichterbij. 'Heb je de zalf bij je?' vroeg hij.

De vrouw liet een potje zien en knielde naast Meaghun. Het was voor het eerst dat hij zelf ook naar de wond keek. Het vlees was weggebrand en alles wat er over was, was een diepe, rode plek. Het zou nooit mooi genezen. Meaghun was blij dat het litteken bij hem op zijn been zat en niet in zijn gezicht, zoals bij de vrouw die nu voorzichtig zalf op zijn wond smeerde. De plek werd ijzig koel. Meaghun zuchtte van opluchting.

'Misschien stuurt moeder ons wel achter hen aan,' zei Cighal gretig.

Misun snoof. 'Het is weinig eervol om de vluchtelingen te verslaan. Het zijn een stel lafbekken. Eer vind je hier, in de dorpen, strijdend tegen de duivelsaanbid-ders. Je kunt veel over hen zeggen, maar moedig zijn ze in ieder geval.'

'Of wanhopig,' zei Meaghun terwijl de vrouw een verband om zijn been wikkelde. Ze kwam overeind zodra ze klaar was en maakte aanstalten te vertrekken. 'Laat de zalf hier achter,' gebod hij. Hij gebaarde naar Cighal die het potje overnam. Daarna verdween de vrouw naar buiten.

'Noem het zoals je wilt,' antwoordde Misun nors.

Weer ging de tentflap open. Dit keer was het wel Saghur die binnenkwam. Meaghun wierp een blik op hem. De verkenners had zijn handen ineengeklemd, maar dat voorkwam niet dat ze trilden. Hij opende zijn mond, maar Meaghun keerde zich van hem af. Saghur had Meaghun laten wachten, dus nu mocht hij zelf wachten.

'Er zit nogal een verschil tussen,' zei Meaghun tegen Misun, het gesprek hervattend. 'Moed heeft niets te maken met vechten omdat je geen andere uitweg ziet. Dat is net zo laf als vluchten. De mensen die vluchten, doen dat omdat ze verwachten te kunnen ontsnappen.'

'Ik zal ze bewijzen dat ze ongelijk hebben,' zei Cighal vastberaden.

Meaghun glimlachte. 'Ze zullen het beseffen zodra ze je zien. Ik hoop dat we die Jacht nog samen zullen doen. Ik wil je wel eens zien tegenover hen.' Hij zag het al voor zich, hoe Cighal daar zou staan. Vurig en vastberaden. Gedreven door het verlangen om de wereld terug te geven aan de Godin. 'Toch gek dat ze vluchten voor het pure leven in de hoop een goed leven te krijgen.'

‘Ik ben eigenlijk wel benieuwd waarmee Moriën hen paait,’ zei Misun. ‘Wat kan er nou verleidelijker zijn dan wat moeder de mensen biedt?’

‘Moeder heeft een mooie wereld voor ogen, maar ze is ook eerlijk. Ze verhult de pijn van het leven niet,’ antwoordde Meaghun. ‘Moriën laat de mensen alleen maar zien wat ze willen zien. Ik vermoed dat de mensen dat wel doorhebben, maar dat ze liever in zijn leugens willen geloven dan de waarheid onder ogen zien.’

‘Als je achter hen aangaat, laat er dan in ieder geval een leven, broertje, zodat ik kan vragen of ze werkelijk zo stom zijn,’ zei Misun tegen Cighal. Hij glimlachte erbij, maar Meaghun wist dat hij serieus was.

‘Goed, eentje. Meer krijg je er niet. De vluchtelingen hebben hun kansen op het leven verspeeld, zodra ze de beslissing namen om weg te rennen voor de Godin.’

‘Ik denk niet dat Misun een feestje voor hem in gedachten heeft,’ zei Meaghun.

‘Nee, daar hoeven ze inderdaad niet op te rekenen,’ antwoordde Misun grimmig.

‘Over vluchten gesproken.’ Meaghun keerde zich naar Saghur. De verkenner schoot in de houding.

‘Je hebt een grote vergissing gemaakt,’ zei Meaghun. ‘Eerst bij het aantal wolven en daarna door je niet meteen te melden. Ik weet niet waar ik het meest boos om moet zijn.’

‘Het spijt me, heer venator. De wolven hadden zich goed verstoppt. Niemand heeft kunnen merken dat er meer waren.’

‘Niet goed genoeg. Jij bent er om dit te voorkomen. Jij zou de beste zijn, zei Kaban me, maar je hebt gefaald. Dat heeft mij bijna mijn leven gekost, maar erger nog, het heeft er bijna voor gezorgd dat Moriën een

overwinning behaalde op onze Godin.'

Saghuor boog zijn hoofd. 'Het spijt me, heer venator. Het zal niet weer gebeuren.'

'Dat lijkt mij een prima voornemen,' antwoordde Meaghun.

Saghuor keek hoopvol naar hem op. Zijn ogen schoten naar de uitgang van de tent.

'Ik zal je stommititeit rapporteren aan Margal, zodat zij kan beslissen hoe je daarvoor gestraft wordt. Je hebt haar in gevaar gebracht, dus is de beslissing aan haar. Omdat je je niet meteen hebt gemeld en je mij in gevaar hebt gebracht, zal pontifex Misun je dezelfde behandeling geven als ik heb moeten ondergaan.'

Saghuors gezicht betrok. Ze keken elkaar enkele ogenblikken aan. Toen sloeg de verkenner zijn ogen neer en knikte. 'Het is rechtvaardig, heer.'

Misun was opgestaan en gaf de verkenner een zet in de richting van de uitgang. Meaghun keerde zijn rug naar hen toe.

'De volgende keer zal hij wel beter uitkijken,' zei Cighal toen hij en Meaghun alleen waren achtergebleven. De jongen lachte.

Meaghun haalde zijn schouders op. Hij haalde geen voldoening uit het straffen van de soldaten, maar moest nou eenmaal een voorbeeld stellen. Als hij slecht functioneren niet bestrafte, zou het een zootje worden in het leger. Hij zorgde er echter altijd wel voor dat de straffen die hij oplegde rechtvaardig waren. Hij had er het respect van zijn soldaten mee verdient.

De volgende ochtend voelde Meaghun zich al een stuk beter. Zijn been deed nog pijn, maar het was dragelijk. Hoewel dit de eerste keer was dat hij op deze manier was behandeld, was het niet de eerste keer dat hij tijdens een gevecht gewond was geraakt. Hij kon op zijn

been staan, dus was het goed.

Na het ontbijt vergezelde Cighal hem naar buiten. Een soldaat bracht een paard naar hem toe. Het was niet zijn eigen paard, dat was gedood, omdat het was gebeten door de wolven. Het was de prijs van de oorlog, maar het voelde als een verlies. Ze waren zolang samen geweest en het dier reageerde direct op iedere aanwijzing die Meaghun gaf, hoe klein ook. Het had hem al vaak een groot voordeel opgeleverd in de strijd.

De merrie die nu voor hem stond, was nerveus. Meaghun stak zijn hand uit en maakte sussende geluidjes. Ze trok haar hoofd weg toen hij de leidsels overnam. Meaghun trok het terug en streelde haar neus. Het dier briepte wat, maar werd iets kalmer. Zodra Meaghun zich echter optrok om op te stijgen, zette ze een paar stappen opzij. Hij liet zich weer zakken, maar een pijnscheut trok door zijn been doordat hij met een klap op de grond terechtkwam. Het duizelde hem even, waardoor hij zich moest vastgrijpen aan het zadel. Hij leunde met zijn hoofd tegen de schouder van het paard. Ze draaide haar hoofd bij en briepte in zijn oor, bijna alsof ze haar verontschuldigingen aanbode.

Cighal stuurde zijn paard naast dat van Meaghun. 'Haal een ander,' zei hij tegen de soldaat die het rijdier had gebracht.

'Nee, laat maar. Het lukt wel,' antwoordde Meaghun. Hij klopte de merrie op haar hals om haar wat te kalmeren en sprak zachtjes. Ze draaide haar oren voorzichtig naar voren.

Voorzichtig zette Meaghun zijn voet in de stijgbeugels en trok zich opnieuw op. Langzaam dit keer. Hij voelde hoe het paard haar spieren aanspande, maar ze maakte geen onverwachte bewegingen. Eenmaal in het zadel klakte Meaghun met zijn tong en bracht de

merrie rustig in beweging. Ze boog haar hoofd en hij klopte op haar hals.

De rit naar het dorp was kort. In de straten kwamen ze groepjes dorpelingen tegen. Ze drukten zich tegen de huizen om hem te laten passeren. De meeste sloegen hun ogen neer, maar een enkeling keek hem na. Een gevangene werd op zijn knieën gedwongen toen Meaghun langsreed.

'Kijk! De duivel is echt naar ons dorp gekomen,' schreeuwde de man. Hij spuugde in Meaghuns richting.

Meaghun dwong zichzelf om niet te reageren. In ieder dorp dat hij heroverde, kreeg hij te maken met dezelfde vijandigheid. Niemand begreep meteen welk geschenk de Godin hen gaf. Meaghun was niet boos op de halfbloedjes vanwege hun onwetendheid, hij had medelijden met hen.

Op het plein wapperde nu Margals banier. Misun was er bezig om een vrouwelijke wisselaar te verhoren. Verderop lag een man vastgebonden aan zijn enkels en polsen. De man richtte zich een beetje op toen hij de twee broers in de gaten kreeg. Zijn ogen knepen zich tot spleetjes. Hij spoog voor zich op de grond.

Meaghun grijnsde naar hem. Met wisselaars had hij geen medelijden. Zij hadden gekozen om voor Morien te strijden. Hij richtte zijn aandacht op de vrouw die door Misun werd ondervraagd. Ze zat geketend aan een stoel met haar arm vastgezet in een apparaat. Met een akelige regelmaat druppelde hetzelfde spul op haar hand als waarmee Meaghun was behandeld. Steeds weer op dezelfde plek. De wond die het had veroorzaakt was klein, maar diep.

Het kwaad in de vrouw reageerde sterk op het zuur. Ze grauwde naar Misun, die maar vragen op haar af bleef vuren. Haar vrije hand was verwrongen

tot een klauw en haar lichaam kronkelde als een slang. Toen ze haar ogen even op Meaghun vestigde, zag hij de duivel in haar.

‘Vertel me wie er nog meer wisselaars zijn,’ vroeg Misun opnieuw.

De vrouw gromde en schudde haar hoofd.

Meaghun liet zijn blik verder glijden. Een tiental soldaten hield een oogje op de dorpelingen die zich hadden verzameld. Vrouwen hielden elkaar vast en keken geschokt naar wat er op het plein gebeurde. Enkelen discussieerden driftig met elkaar.

Ineens riep de vrouw: ‘Hij!’

Meaghun keek naar de vrouw. Haar hele houding was anders. Haar stem was weer die van een mens en Moriën was uit haar oogopslag verdwenen. Ze zat rustiger en wees met haar vrije arm in zijn richting. De groep dorpelingen werd onrustig. Meaghun frontte zijn wenkbrauwen, zijn paard bokte naar achteren. Heel even leek de merrie weg te rennen, maar Meaghun trok aan de leidsels en praatte zachtjes tegen haar. De spanning in haar spieren verdween echter niet en haar oren lagen plat naar achteren.

‘Hij is een wisselaar!’

Geroezemoes achter hem trok zijn aandacht. Een man stond tussen de huizen. Hij keek verschrikt om zich heen, maar voor hij weg kon rennen, was hij al ingesloten door soldaten. Ze grepen hem vast en sleurden hem verder het plein op. Voor Misun duwden ze hem op de grond.

‘Hij is er een,’ zei de vrouw. ‘Alsjeblieft, stop.’

‘Vertel me wat hij deed,’ zei Misun. Hij liet zijn apparaat nog een keer liet druppelen voor hij het uitzette. ‘Denk eraan. Als ik niet overtuigd ben, ga ik door.’

‘Alsjeblieft, doe het niet,’ zei de man. Hij schudde zijn hoofd en probeerde haar aan te kijken.

De vrouw boog haar hoofd. Ze hilde. 'Ik heb hem nooit vertrouwd.'

'Het is niet waar!' riep de man. 'Alsjeblieft, Tujana, doe dit niet.'

'Ga door,' zei Misun.

De vrouw slikte. 's Nachts verdwijnt hij. De volgende ochtend vinden we ons vee. Half opgevreten door...' De vrouw keek Misun aan. 'Hij is het, ik weet het zeker. Hij doodt ons vee en drinkt hun bloed.'

'Ze liegt!' schreeuwde de man.

Misun negeerde hem. Hij legde zijn hand op het kraantje. 'Een vermoeden is niet genoeg.'

'Een keer nam hij me mee,' gilte de vrouw. 'We dronken samen. Het spijt me. Hij liet het me doen! Stop, alstublieft. Ik vertel de waarheid.'

Hoewel hij soortgelijke verhalen in de andere dorpen had gehoord, schudde Meaghun zijn hoofd in afschuw. Mensen die 's nachts op zoek gingen naar een prooi, die met hun tanden verscheurden en hun bloed dronken, dat was zeker het werk van Moriën.

De soldaten hadden de man ondertussen gefouilleerd, maar niets verdachts op zijn lichaam gevonden. Dat bewees zijn onschuld echter niet. De man kon zijn amulet hebben verstoppt om geen argwaan te wekken zolang Meaghun in het dorp was.

'Breng hem naar de anderen,' gebod Misun. Hij draaide het apparaat weer open.

'Dat waren ze allemaal,' riep de vrouw. 'Geloof me. Ik heb ze allemaal gegeven!'

Meaghun keek naar het bijeengekomen groepje. Ze overlegden met elkaar. Iemand riep dat de vrouw gelijk had. Angst stond op hun gezichten.

'Stop,' zei Meaghun. Hij bracht zijn paard dicht naar Misun. Die keek even naar hem op en draaide toen het kraantje weer dicht. 'Zij is klaar,' zei Meag-

hun. Hij gebaarde dat Misun de vrouw los moest maken.

De vrouw reageerde niet toen de pontifex haar bevrijdde. De kracht was uit haar lichaam gevloeid op het moment dat ze de duivel had verraden. Misun trok de emmer water naar zich toe en doopte haar hand erin. 'Het is voorbij,' zei hij zacht. 'Je hebt het juiste gedaan.'

'Ik zal voor je bidden,' zei Meaghun tegen haar.

De vrouw reageerde niet. Ze bewoog haar hand langzaam door het water terwijl de tranen over haar wangen stroomden. 'Het spijt me zo,' fluisterde ze tegen niemand in het bijzonder.

'Ik wil horen wat het dorpshefde heeft te vertellen,' zei Meaghun.

'Het heeft geen zin. Hij vertelt niets,' zei Misun. 'Ik heb hem dagelijks verhoord, maar hij heeft niets losgelaten.'

Meaghun keerde zich naar Cighal. 'Breng me naar hem toe.'

Misun wenkte een soldaat, aan wie hij de gevangenen overdroeg, waarna hij Meaghun en Cighal volgde.

Het gebouw waar de gevangenen werden vastgehouden, stond aan het plein. Cighal leidde hen de tuin in. Terwijl Meaghun afsteeg en zijn leidsels aan een soldaat overhandigde, zag hij hoe iemand over het hek sprong en wegrende.

'Grijp haar!' beval Meaghun.

Enkele wachters zetten meteen de achtervolging in.

Meaghun wachtte niet en liep naar binnen. De lange gang was leeg, maar de uitgewerkte hoekstukken van de balken en de vergulde lantaarns verraadden dat hier een belangrijk iemand had gewoond. Dat verraste Meaghun. Het kwam niet vaak voor dat de dorpen rijk waren. Misschien was dit het waarmee Moriën deze

dorpelingen had gepaaid. Meaghun schudde vol ongelooft zijn hoofd. Deze mensen hadden alles opgegeven voor een beetje rijkdom. Hoe stom kon je zijn?

Misun leidde hen naar een kamer achter in het huis. Twee soldaten hielden hier de wacht. Misun haalde een sleutel tevoorschijn en opende de deur voor Meaghun. Een man zat vastgebonden op een zware raadszetel. Waarschijnlijk had hij hier vaak gezeten in de glorie-dagen van het dorp, nog geen week geleden. Nu was hij slechts een slap aftreksel van de leider die hij ooit was geweest; hij had zijn hoofd gebogen en zijn lange, grijze haren waren in elkaar geklit. Hij droeg een verwilderde baard. Aderen liepen als kabels over zijn gespierde armen. Opgedroogd bloed zat op zijn schouder, een smerig verband was aangelegd over de wond in zijn hals. Meaghun beseftte dat het zijn pijlen waren die hem zo hadden verwond. De man had geluk gehad dat hij zijn treffers had overleefd.

Het stonk in de kamer. Een mengsel van urine, uitwerpselen en verbrand vlees. Daardoorheen drong de scherpe geur van het zuur, waarmee Misun antwoorde probeerde te verzamelen. Meaghun liep naar het raam om frisse lucht binnen te laten. Tot zijn verbazing stond het op een kiertje. Hij schoof het raam omhoog en staarde in de tuin. Het meisje was gevlucht in de richting waarin hij nu keek. Waren ze net op tijd geweest? Had ze anders haar leider bevrijd? Meaghun draaide zich om toen Misun begon te spreken.

‘De venator wil antwoorden van je.’

De man hief zijn hoofd en bekeek Meaghun van top tot teen.

Cighal kwam binnen met een stoel. Meaghun schoof hem dichterbij en ging tegenover het dorps-hoofd zitten. ‘Wat voor leider ben jij dat je je mensen de verdoemenis in leidt?’ vroeg hij.

De man keek hem recht aan. Zijn ogen straalden zelfverzekerd. 'Jij en ik zijn niet zo verschillend. We denken allebei onze mensen te redden.'

'Vergelijk hem niet...!'

Meaghun onderbrak Cighal door zijn hand op te steken. 'Als je jouw volk wilt redden, waarom grijp je dan niet de kans aan om Margal te volgen? Waarom heb je hen niet het pad van het licht laten zien?'

'Omdat ik niet in jouw pad geloof.' De wolfman keek hem uitdagend aan.

'Wat biedt Moriën dat zo aantrekkelijk is?' vroeg Misun.

'Wat biedt Margal mij, behalve pijn en dood?'

'Margal biedt licht. Vrede...'

De wolfman snoof. 'Vrede?! Wie komt hier binnenvallen met een leger, moordt mijn mensen uit en martelt hen? Wie ontvoert de vrouwen en verkracht hen iedere nacht opnieuw?'

'Het is Moriën die jullie op dit pad brengt,' zei Meaghun. 'Hij dwingt ons om in te grijpen. Jullie kiezen ervoor om hem te volgen, niet wij.'

De man schudde vol minachting zijn hoofd. 'Je neemt aan dat ik hem volg, maar je vraagt niets.'

'Volg je Moriën?' vroeg Meaghun spottend.

'Fijn dat je het vraagt, maar nee, ik volg Moriën niet. Niemand in dit dorp.'

'Wat een onzin,' riep Cighal. 'Je hebt hem gezien, venator Meaghun. Je hebt je pijlen op zijn duivelse lichaam afgeschoten.'

'Oh ja, ik ben een wisselaar, maar dat is niet hetzelfde. Dit is hoe ik ben vanaf mijn geboorte.'

Dat verbaasde Meaghun niet. Hoewel de meeste duivelsaanbidders ergens in hun tienerjaren kozen om de duivel te volgen, waren er mensen die zo werden geboren. De moeder van de man die nu voor hem zat,

had zich vast tijdens een pervers ritueel aangeboden aan Moriën zelf. Meaghun walgde van het idee.

‘Hoe kun je ontkennen dat je wordt geleid door Moriën als je zijn vloek aanwendt om tegen ons te strijden?’ vroeg Cighal.

‘Moriën leidt ons niet.’ Hij keek Meaghun strak aan. ‘Moriën bestaat niet eens.’

Misun begon te lachen.

De wolfman keek even opzij, maar richtte zijn aandacht weer op Meaghun. Hij boog voorover, voor zover de boeien dat toelieten. ‘Doorzoek het dorp. Keer het ondersteboven. Ik verzeker je dat je geen enkel bewijs zult vinden dat wij een blinde Godenzoon aanbidden. Het is een belachelijk idee dat twee kinderen op een strand poppetjes kleiden en dat daaruit de mensen en de wisselaars zijn ontstaan.’

‘Je gelooft dus ook niet in Margal.’

De man schudde zijn hoofd. ‘Dus waarom zouden wij strijden tegen iets waarin we niet geloven? Wij willen enkel een vredig leven. Vrijheid. We hebben de Margalianen nooit enig onrecht aan gedaan. En toch vind jij dat je het recht hebt om ons te straffen.’

Meaghun keek hem meewarig aan. ‘Ik ben blij dat we op tijd waren. Voor de duivel jullie opriep om ten strijde te trekken.’

‘Oh, maar dat wil ik wel toegeven. Het was de duivel die ons overhaalde om te vechten.’

Meaghuns ogen vernauwden zich. Gaf de man nu ineens toe dat hij had zitten liegen?

Een grijns trok over het gezicht van de wolfsman. ‘Ik kijk hem nu in de ogen, maar ik denk niet dat hij het idee heeft dat ik hem volg.’

Meaghun stond woedend op.

‘De duivel kwam naar ons dorp en we konden niets anders doen dan onze krachten aanwenden om onze

geliefden te verdedigen. Jij haalde ons over, Jager. Jij liet ons beseffen dat het kwaad echt in de wereld is.'

Meaghun trok zijn zwaard.

Misun legde zijn hand op Meaghuns arm. 'Niet hier. Hij zal sterven ten overstaan van zijn volgelingen.'

Meaghun knikte. Hij draaide het zwaard in zijn hand en stootte de pommel met al zijn kracht in het gezicht van de dorpsleider. Botten kraakten, bloed sijpelde uit zijn neus; de man verloor zijn bewustzijn. Misun wierp een blik op Meaghun en legde toen zijn vingers in de hals van de gevangene.

'Hij leeft nog,' was alles wat hij zei.

'Ik hoop dat hij veel pijn heeft als hij bijkomt,' gromde Meaghun.

Hij beende naar buiten, de pijn van de wond verwelkomend. Die leidde hem af van de ergernissen die de dorpsleider had opgewekt. Nuvak bracht hem zijn paard. 'Hebben jullie het meisje gevonden dat vluchtte?' vroeg Meaghun.

'Helaas niet. Ze was te snel. Ineens was ze verdwenen.'

Meaghun gromde en keerde zich tot Misun. 'Verzamel alle halfbloedjes. Ik wil overmorgen beginnen met de zuiveringen. Ik wil hier zo snel mogelijk weg.'